

בכזה המזלג

האלוהים במלחמת הקודש (יוד' 88):

אין אני רואה כל רע כשסתעין בסמטרה
לנבי אנשים — הנראים כסוסרים
בתכלית הנריעות. הרי כבוא אדם בצל
קידתי לנפץ את רהוטי ולגרום לי נזקים
הנני רשאי להבהיל את השוטרים; ואילו
כביאו להחריב את חיי הצבור ולנרף דברים
שלא ניתן לי כל הרמן לותר עליהם —
אינני רשאי על כך?

והוא מצביע כלפי היבסקציה בססיר
ופוסק:

נלמד מוסר השכל מן הפושעים
הלוחטים במדינתם נגד התורה והיהדות
כאזויות וכהקשחת-לכ.

עברותו בקתיר עשה לפני
ימים מספר וזיר-ההשכלה של מצרים.
עלי אל ששמי פחה. ונכנס אצל כתי-
הספר של הקהלה היהודית. כאן קידמו
את פניו בכבוד גדול ואחד הלמדים
נשא לפניו את דברותיו לאמר:

הוד רוסיתך הזויה, תחול על ראשך
ברכת אלהיך. אשר מסנו תקוה לפדע
ונשם ברכה לעסך. כך תצהל הננה
ויעלזו סירותיה. בית ספרנו הוא אחת
הנגות האלה ואנו ציצי פרהיה. כבוד לנו
כואך ותחי נפשנו. נודך בתשואות חן
ומצהלות-שחיק. כאשר יאמר המסורר:
כיום ימלא יבלי ענן ואשר להם — יודם
כאשר סמיטיהם כא...

כך תתברך הרעת ותברכו העוד
והסירות. נפלל לאלהים כי יאריך את
חיך והימים ינעמי לך בצל סלך הארץ.
ארוגנו פואר אטין.

הנוטה ידוע, נוסחו של ישראל
כשר, שנצטוה מפי הויר להחפצ על
שלומה של מלכות, שהרי מלכותא
דארעא כמלכותא דרקיעא, נוסחו של
א. ב. נוטלובר וכדומה לו, שכתב שירת
תשבחות לכבוד הקיסר הנאור. אולם
הללו לא זכתו בסיומית-התפלות לשלום
מלכי הגויים לשרבב גם תוספת-לוי קלה
בחינתו. ביטוי ובימינו תושע יהודה וכו' —
כפי רתלמיד של קהלת-ישראל בקתיר,
אשר כרך רק תמול שלשום את אחד
משרי המלוכה, חסרה אפילו תוספת זו.
כנראה רבים עוד תינקה-ישראל הנדלים
שם להתרפסות, שפלות ושעבוד שננפש.
וקדור אינה רחוקה מאתנו.

דל"ת

ורחמי רשעים אכזרי. ככריסק
דליפא חי ביה ישוב יוודי ניכר וחברי
העיריה היהודים שבה אמרו לקרוא את
אחד הרחובות בשם יצחק לייבוש פדץ.
החצעה נתקבלה ללא ערעור והכל הלך
למישרים. סוף-סוף אין יצחק לייבוש
פדץ מנחותי דרנא ומשנתפרסם בכמה
וכמה אומות השוכות התחילו גם מסופרי
פולין סחשיבים אותו. משל למה הדבר
דומה: בפולין חי אדם מישראל אל עוד
זמנהוף, שיצר את שפת אספרנטו ולא
ידעו בני ארצו לכבדו כראוי, ורק
משנתפרסם בכל העולם כולו באו גם
הם ליהנות מהכבוד הרב שחקק לו
מלוא חפנים לפני הדשים מספר קונגרים
האספרנטיסטים האחרון. אולם כל ההלחו
של זמנהוף לא עמדה לו שאחד הרחובות
— רחוב דוייקה — יהא קרוי בשמו. מה
פלא איפוא, אם שר המחוז דפוליסיה
סודיע — ככתוב בעתונים — לעירית בריסק
על התנגדותו הנמרצת לשנוי השם
של הרחוב, סצטו ונסוקו; שנוי
השם של הרחוב מצריך הרבקה כתבות
חדשות על הכתים ואן בעלי הכתים
יכולים לעמוד בפני ההוצאה הנדולה הווי.
שר המחוז הם על טמונם של
ישראל; אלא שאין הוא מביע את חמתו
זו, למשל, בהקלת המסים, בניטול חובת
המנוחה בראשון בשנת, בניטול הגזרות
על המסחר והמלאכה היהודית, בניטול
הבויקוט על הפועלים היהודים בחלוקת
העבודות הצבוריות וכדומה לזה —
אלא דוקא בשמירת היהודים דכריסק
מפני חובת ההרבקה של כתבות חדשות
עיש יצחק לייבוש פדץ.

מה הם אף אנו. ריב לאנשי
האגודה עם כל מי שנתפס לסינות
וסרק מעליו את עיש מלכות-שמים ומעל
דפי היודי מכריזין על תכסיי-המלחמה
היפים לאדם מישראל החרד על התורה
ומצוותיה, ובאחד הגליונות יסופר על
אפיקורם אחד מחברי הקהלה הורשאית
בזו הלשון (יוד' גליון 85)

הפצתי לנשת בריצה להאי נכרא ולהטיל
אגרוף בפרצופו (אריינטראסקען אין דער
צורה — כלשונו מסש) — כיאות לו
והשני מנצל זכות על השימוש בשוטרי-